

**Et
Fornøveligt Ægteskabs
Lyksalighed,
Eftertænkt
af en
Skønsom mand
Og
Udført i følgende
Nye Viise,
Som begyndes saaledes:
Løksalige Tiimer og Dag,
Paa hvilken vi Tvende
blev Eet! etc.
Kand synges med den Melodie:
Ach! gid Melicerta var min!**

Trykt Aar 1771.

1.

Lyksalige Tiimer og Dag,
Paa hvilken vi Tvende blev Eet!
Da alting faldt ud til Behag:
Ald Modgang og Sorg blev forgiæt!
Livsaliq og yndige Brud!
Tilsendt mig fra Kiærligheds GUD;
Jeg hviler nu glad i din Arm,
Og derved fordriver min Harm

2.

Du mindes vel selv, hvad vi Toe
I forrige Dage udstoed:
Hvor Mennesker prøved vor Troe,
Og vilde betage aldt Moed,
At hindre det Kiærligste Baand,

Selv knyttet af himmelens haand;
Men Ondskab og Avind forsvandt,
Da Kiærlighed Sejeren vandt.

3.

GUds Villie maatte dog skee,
Hans Raad uforanderlig er;
Fornuften ej strax kand indsee
GUds Veje og Tanker i sær:
Det Mennesker tænker til Spot:
GUD ofte omvender til Godt:
Almagten ej hindres af Konst,
Al Ondskab mod den er omsonst.

4.

Saa blev da det Kiærligheds Værk,
Den søde Foreening fuldendt,
Der ligesom Døden er stærk,
En Lue af HERren antændt:
O! Hand, Som er Kiærligheds Aand,
Befæste end meere det baand,
At Hierterne stædse nu maae
Forbundne i Kiærligheds staae!

5.

Udvalgte Veninde! jeg veed,
At Himlen har bønhørt mit Raab,
Din Guds frygt og Oprigtighed
Mig giver fuldkomneste Haab:
Dine Egenskaber og Dyd,
Som er Sindtedts Glæde og Fryd,
Mig lover et lykkeligt Liv,
Ach Himmel» Ach HERre! det giv.

6.

Har Rosen behagelig Lugt,
(Saa lyder dit Navn i vort Spraag)
Da Væntes og sødeste Frugt,
Som Druen med liflgste Smag;
Bliv Huuset en Stytt sa fast,
En Medhielp mid Byrde og Last;
Da bæres tilfælles, og dog
er Ægteskab lættelse Aag.

7.

Min høyeste Skat her på Jord
En ære og Ziir for dit Kiøn!
Hvor finder jeg saadanne Ord,
Som passer en Dydig og Skøn?
Hvad har mig dog Løkken tildeelt?
Du er jo mit aldt og mit heelt:
I Omgang min Øye en løst,
I Modgang mit hierte en Trøst.

8.

Du ejer det muntreste Sind,
Den bæste og ederlste Siæl,
Som altid paa Dyd lagde Vind,
Og aldrig var Lasternes Træl;
Dit Væsen indtagende er,
Opvækker Forundring hos hver!
Du er, kort at sige det alt:
En Engel i synlig Bestalt.

9.

Naturen har heller ej spart
Af Gaver st dele dig til,
Hvad dejligt er, yndigt og rart,

Som nogen selv ønsker sig vil:
I Øynene Stiernernes Glands,
I skabningen sees en Pragt,
Forleent dig ved Skaberens Magt.

10.
Men størst er din Fromhed og Dyd,
Som Siælen ret adelig gjør,
som er den til dejligste Pryd,
Og høyeste Ære tilføer;
Er Verdens forfængelig Guld
Vel andet end Aske og Muld?
Men Dyden belønner sin Ven
Med ævige Skatter igien.

11.
O! mageløs Mage! da som
Selv Himlen udkaarede mig,
Saa dydig, saa kiærlig og from,
Paa Himmelske Gaver saa riig,
Glæm aldrig dit liflige Navn,
Vær saadan i Giærning og Gavn!
Lønsalige Dage vi toe
Tilsammen skal være og boe.

12.
Her har du min dyreste Ven!
Et Kiærligheds Offer frembragt,
Her er dig ved Mund og ved Pen
Tilbørlig Berømmelse sagt:
O! lev nu til Glæde for mig,
Som ønsker at leve for dig;
Lag herpaa Forsikkring af den;
Som bliver til Døden Din Ven.